

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2017. április 21. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A lopás vétsége miatt **vádlott** ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 2016. június 30. napján kihirdetett 42.(II.)Kb.512/2016/6. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlottat bűnösnek mondja ki lopás vétségében (Btk.370.§ (1) és (2) bekezdés b) pont bh) alpont).

Ezért a vádlottat megrovásban részesíti.

Megállapítja, hogy a vádlott anyja neve helyesen:

Az ítélet ellen fellebbezésnek van helye, amelyet a katonai ügyész az ítélet kézbesítéstől számított 8 (nyolc) napon belül a Kúriához címezve a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsánál jelenthet be.

Indokolás:

A Központi Nyomozó Főügyészség Budapesti Regionális Osztálya **vádlottat** a 2.Nyom.1820/2015. számú vádiratában a Btk. 370. § (1) bekezdésébe ütköző, és a (2) bekezdés b./ pont bh./ alpont szerint minősülő szabálysértési értékre, lakást vagy hasonló helyiséget közösen használó sérelmére elkövetett lopás vétségével vádolta.

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2016. június 30. napján kihirdetett 42(II.)Kb.512/2016/6. számú ítéletével a vádlottat az ellene lopás vétsége miatt emelt vád alól felmentette, de a szabálysértési törvény 177. § (1) bekezdés a./ pontja szerinti tulajdon elleni szabálysértés miatt 60.000 forint pénzbírsággal sújtotta. A pénzbírság meg nem fizetése esetére rendelkezett annak elzárásra történő átváltoztatására.

A tárgyaláson a katonai ügyész a nyilatkozattételre három napi gondolkodási időt tartott fenn, majd a törvényes határidőn belül fellebbezést jelentett be a vádlott terhére bűnösség megállapítása és büntetés kiszabása érdekében, majd előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását, melyben álláspontját részletesen kifejtette.

A vádlott és védője egyaránt három napot tartottak fenn, majd a törvényes határidőn belül a védő jelentett be fellebbezést bizonyítottság hiányában történő felmentés érdekében.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.750/2016/1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést módosítással tartotta fenn. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét

változtassa meg, a vádlottat mondja ki bűnösnek a Btk. 370. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés b./pont bh./ alpontja szerint minősülő szabálysértési értékre, lakást vagy hasonló helyiséget közösen használó sérelmére elkövetett lopás vétségében, és őt ítélje pénzbüntetésre, valamint szolgálati viszonyát szüntesse meg. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben.

A védő a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében elsődlegesen védence teljes körű felmentésére, másodsorban az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt. Elsődleges indítványával kapcsolatban kifejtette, hogy az elsőfokú bíróságnak alaposabb bizonyítási eljárást kellett volna lefolytatni, illetve részletesebb tényállást kellett volna megállapítani. Hiányolta, hogy a katonai tanács nem állapította meg és nem rögzítette, hogy a cselekmény tárgyát képező matrica és doboz mennyi időn keresztül volt őrizetlenül, annak mennyi az értéke, illetve van-e egyáltalán értéke. Gondolhatta-e a vádlott, vagy bárki más, hogy értéktelen dologról van szó és így kikerülhetett-e az a szemétké. Utalt arra, hogy mindössze egyetlen tanú állította, hogy látta amint a vádlott elvitte a matricát tároló dobozt, viszont ő is csak utólag, a **tanú2** kérdezősködésére nyilatkozta ezt. Ezen egyetlen tanú vallomása nem alapoza meg kétséget kizáróan a marasztaló történeti tényállást, ezért a vádlott bizonyítottság hiányában történő felmentésének van helye. Másodlagos indítványával kapcsolatban kifejtette, hogy helyesen döntött az elsőfokú katonai tanács, amikor nem állapította meg a lakást vagy hasonló helyiséget az elkövetővel közösen használó sérelmére minősítő körülményt. A védői álláspont szerint ezen minősítő körülmény megállapíthatósága a helyiséget közösen használók közötti fennálló bizalomra épül, ilyen bizalmi helyzetről azonban nem lehet beszélni abban az esetben, ha a helyiséget harmadik személyek is használhatják. Ezért másodsorban az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A vádlott az utolsó szó jogán úgy nyilatkozott, hogy nem követte el a bűncselekményt, és csatlakozott a védője által előadottakhoz.

A katonai ügyész és a védő által bejelentett fellebbezés folytán a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 348. § (1) bekezdésében foglaltak alapján teljes terjedelmében felülbírált.

A vádlott bűnösségének megállapítására irányuló ügyészi fellebbezés alapos, míg a védőnek a vádlott felmentését célzó fellebbezése nem alapos.

A másodfokú katonai tanács a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság tárgyalása során az eljárási szabályokat betartotta. A tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg. Ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat megfelelően értékelte és indokolási kötelezettségének is eleget tett. A vádlott mind a nyomozás során, mind a tárgyaláson tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését. Védekezése szerint a lopási cselekménnyel érintett dobozt, illetve annak tartalmát látta, azt neki a **tanú2** megmutatta, azonban azt nem tulajdonította el. Előadta továbbá, hogy munkaköréhez tartozik a szülészeti és nőgyógyászati osztály műtőjében felhasznált gumikesztyűk és egyéb felszerelések osztályról történő elvitele, ezek több esetben dobozban vannak és a takarítónő ilyen dobozt láthatott nála. Az elsőfokú katonai tanács tárgyalása során részletes bizonyítási eljárást folytatott le, melynek során tanúkat hallgatott ki és ismertette a rendelkezésre álló okirati bizonyítékokat. Nem tévedett az elsőfokú katonai tanács, amikor a vádlott tagadó vallomásával és védekezésével szemben a tényállást **tanú1** szemtanú, **tanú2** sértett, **tanú3** és **tanú4** tanúk vallomásaira és a tárgyalás anyagává tett okirati bizonyítékokra alapította. Az elsőfokú katonai tanács ítélete 2. oldal közepétől a 6. oldal 2. bekezdéséig értékelte az általa megismert bizonyítékokat, és logikus, meggyőző magyarázatát adta annak, hogy miért nem fogadta el a vádlott

védekezését a tényállás alapjául. Helytállóan állapította meg, hogy **tanú1** szemtanú a nyomozás során és a tárgyaláson is következetesen adta elő a vallomását, hogy a tanú a matricát tartalmazó dobozt nem tévesztette össze a vádlott védekezésében hivatkozott azon dobozokkal, amelyet a műtőből kellett eltávolítani. A közvetett tanúk vallomásai alátámasztották **tanú1** tanú terhelő vallomását, éppen annak következetességét erősítették. A vádlott maga sem hivatkozott arra, hogy **tanú1**val bármilyen konfliktusa lett volna, nem jelölt meg olyan körülményt, amelyből arra lehetne következtetni, hogy a tanú a vádlott terhére elfogult lenne. A vádlott ilyen körülményt csak a szülésznő vonatkozásában jelölt meg.

A másodfokú katonai tanács a Be. 352. § (1) bekezdés a./ pontjára figyelemmel, a rendelkezésre álló iratok alapján az elsőfokú ítéletben rögzített történeti tényállás 3. mondatát annyiban egészíti ki, illetve helyesbíti, hogy; „A helyiség kialakítása során **tanú2** vezető szülésznő a saját pénzén 4.000 forintért vásárolt egy Street Lantern típusú falilámpát, amit az ún. tokolizáló helyiségben felszereltetett, azonban a lámpához tartozó kandeláberes lámpavasat ábrázoló fali matricát nem tudták felragasztani a falra, így azt a csomagolásul szolgáló papírdobozban hagyta a munkatársakkal egyébként közösen használt helyiségben.” A tényállás utolsó mondatát pedig annyiban pontosítja, hogy; „A vádlott a **tanú2**nek a szabálysértési értékhatárt nyilvánvalóan meg nem haladó kárt okozott...”

A Be. 351. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetőleg a fellebbezésben új tényt állítottak, vagy új bizonyítékokra hivatkoztak és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. Megállapítható, hogy a vádlott és védője fellebbezésükben új tényre, új bizonyítékokra nem hivatkoztak, valamely konkrét megalapozatlansági okot sem jelöltek meg. Az elsőfokú bíróság által rögzített és a másodfokú katonai tanács által kiegészített tényállás már megalapozott, mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa felülbírálata alapjául elfogadta. Így a vádlott védőjének a bizonyítékok újraértékelésére, a tényállás felülmérlegelésére és ezen keresztül a vádlott bizonyítottság hiányában történő felmentésére irányuló fellebbezései eredményre nem vezethettek.

Tévedett az elsőfokú katonai tanács, amikor az általa lényegében helyesen megállapított tényállás alapján nem állapította meg a vádlott bűnösségét a vád tárgyává tett, a Btk. 370. (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés b./ pont bh./ alpont szerint minősülő lopás vétségében. A törvényszék katonai tanácsa azért mentette fel a vádlottat az ellene lopás vétsége miatt emelt vád alól, mert az eltulajdonított dolog értéke a szabálysértési értéket nyilvánvalóan nem haladja meg és álláspontja szerint a lakást, vagy hasonló helyiséget az elkövetővel közösen használó sérelmére minősítő körülmény nem valósult meg. Érvelése szerint az ún. tokolizáló helyiség - ahol a matricát tartalmazó doboz volt - nyilvánvalóan nem minősül lakásnak, de álláspontja szerint még hasonló helyiségnek sem, hiszen nem állandó tartózkodásra szolgált, illetve azt a vádlott és a **tanú2** közösen nem használták.

A **sértett, tanú2** vezető szülésznő az interneten 4.000 forintért vásárolta meg a falilámpát tartozékaival együtt. Nem kétséges tehát, hogy a lámpa tartozékát képező fali matrica a 4.000 forintnak is csupán töredék értékét képviselte, tehát a bűncselekményi értékhatárt nem érte el, azonban annak hiányában maga a teljes készlet hiányos volt, épp a dekorációs funkcióját nem tudta ellátni, tehát a matrica értékkel bíró dolog volt. Nem kétséges az sem, hogy a tokolizáló helyiség, illetve maga a szülészeti, nőgyógyászati osztály nem lakás, azonban a kialakult bírói gyakorlatra figyelemmel az elkövetővel közösen használó helyiségnek minősül. (BH.1992/677. számú, FIKT

6.Kbf.23/2010/5. számú döntés) A tokolizáló helyiséget az elkövetés idején eredeti funkciójának megfelelően nem használták, hiszen az átalakítást követően annak műszerekkel történő berendezése folyt. A rendelkezésre álló iratokból megállapítható, hogy az elkövetés idején mind a vádlott, mind a **tanú2** állandó jelleggel az ... Szülészeti-Nőgyógyászati Osztályán, annak a tokolizációs szobát is magába foglaló szülőszoba részlegén dolgoztak. Beosztásuknál, munkakörükben fogva a szülőszoba részleg egész területén jogszerűen tartózkodhattak, ott munkakörükből adódó feladataikat végezheték. Feladataik végzése során a vádlott és a **sértett** együttesen is tartózkodott a tokolizáló helyiségben, hiszen korábban **tanú2** így tudta megmutatni a vádlottnak a lámpát és tartozékait. Szükséges azonban megjegyezni, hogy az elkövetés helye nem önmagában a tokolizáló helyiség, hanem a szülőszoba részleg, hiszen a **sértett** birtokából az eltulajdonított tárgy nem a tokolizáló helyiségből történő elvitellel, hanem a szülőszobát tartalmazó részleg elhagyásával került ki. Ez a részleg pedig a vádlott és a **sértett** közös munkahelye volt, ahol nem egyszerűen csak jogosultak voltak tartózkodni, hanem kötelesek is voltak a munkájukat az adott területen végezni. A lakást vagy hasonló helyiséget az elkövetővel közösen használó sérelmére való minősítő körülmény tehát megállapítható. A fellebbviteli bíróság egyetértett az ügyészség ezen álláspontjával.

Ezért a Fővárosi Ítélőtábla Katonai Tanácsa az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 370. § (1) bekezdésébe ütköző, és a (2) bekezdés b./ pont bh./ alpont szerint minősülő lopás vétségében.

Az elsőfokú katonai tanács a szabálysértés miatt alkalmazható joghátrány kapcsán sorolt fel ítélete 8. oldal 5. bekezdésében a vádlott javára és terhére értékelhető körülményeket. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a bűncselekmény elkövetése miatti joghátrány meghatározása során enyhítő körülményként kell értékelni a bekövetkezett időmúlást, az igen alacsony elkövetési értéket, azt, hogy a vádlott még sohasem került összeütközésbe a törvénnyel, illetve, hogy hosszú ideje teljesít szolgálatot a honvéd egészségügyi szolgálton belül különböző katonai kórházaknál. Mellőzte azonban a másodfokú katonai tanács az elszaporodottság megállapítását, mert a cselekménnyel érintett személyi körben a lopás, illetve az egyéb vagyon elleni bűncselekmények nem tekintendők elszaporodottnak. A büntetés kiszabási körülmények között nem szerepeltethető az hogy cselekményét munkatársa sérelmére valósította meg, hiszen az a vádlott terhére megállapított bűncselekmény minősítő körülményéből következik.

A fellebbviteli bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy az elbírált cselekmény tényleges tárgyi súlya, illetve az enyhítő körülmények nem indokolják az ügyészség átiratában nevesített joghátrány alkalmazását.

A másodfokú bíróság véleménye szerint a vádlott cselekménye az elbíráláskor már olyan csekély fokban veszélyes a társadalomra, hogy az e törvény szerint alkalmazható legkisebb büntetés kiszabása, vagy más intézkedés alkalmazása is szükségtelen vele szemben, ezért őt a Btk. 64. §-ában írtak alapján megrovásban részesítette. Ebben a konkrét ügyben ez az intézkedés is alkalmas a büntetési célok elérésére.

Észlelte a másodfokú katonai tanács, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkező része tévesen tartalmazza a vádlott anyja nevét, ezért azt helyesbítette.

Az ítélet ellen a Be. 386. § (1) bekezdés a./ pontja alapján fellebbezésnek van helye.

A Fővárosi Ítélőtábla Katonai Tanácsának ítélete a Be. 372. § (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2017. április 21.

Dr. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok s.k. a tanács elnöke, Dr. Mészáros László hb. ezredes s.k. előadó bíró, Dr. Szabó Éva hb. alezredes s.k. bíró